EL VAIXELL DE VAPOR

18a EDICIÓ

Assassinat a la casa de nines

Betty Ren Wright

Il·lustracions de **Manu Montoya**

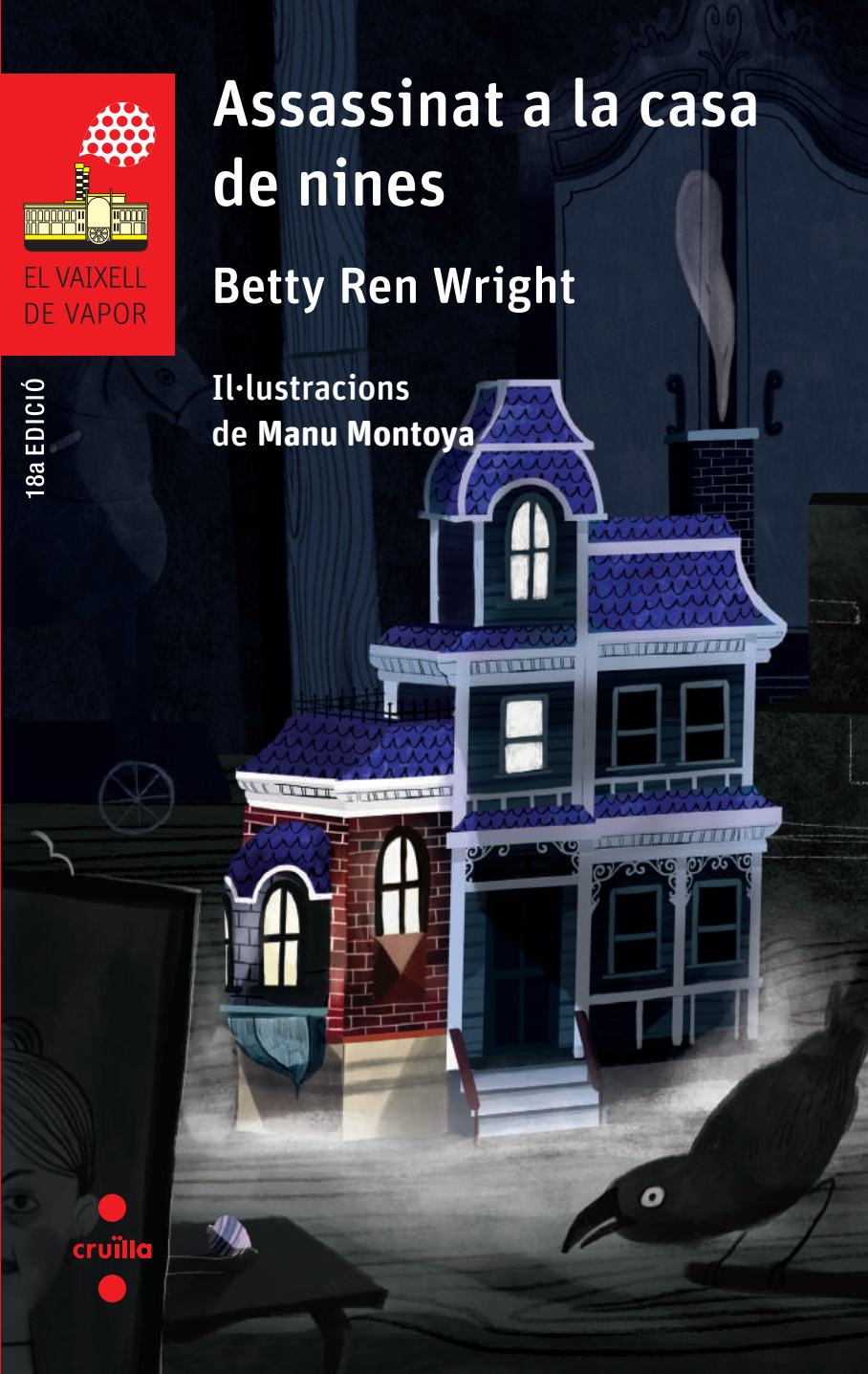

cruïlla

EL VAIXELL
DE VAPOR

Assassinat a la casa de nines

Betty Ren Wright

Traducció de Lluís Roura

Il·lustracions de Manu Montoya

cruïlla

llegircruilla.cat

Primera edició: desembre de 1991
Divuitena edició: setembre de 2017

Gerència editorial: Gabriel Brandariz
Coordinació editorial: Núria Font i Ferré
Coordinació gràfica: Marta Mesa

Títol original: *The dollhouse murders*
Publicat per Holiday House, Nova York

© 1983, Betty Ren Wright, pel text
© 1991, Lluís Roura i Bahí, per la traducció
© 2017, Manu Montoya, per les il·lustracions
© 1991, Editorial Cruïlla
Nàpols, 249 - 08013 Barcelona
editorial@cruilla.cat

ISBN: 978-84-661-4348-6
DL: B-16523-2017
Imprès a la UE / *Printed in EU*

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, tret de les excepcions previstes per la llei. Dirigiu-vos a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.conlicencia.com) si necessiteu fotocopiar o escanejar cap fragment d'aquesta obra.

Per a Beverly Butler Olsen,
amiga estimada, magnífica escriptora
i amant de les cases de nines,
i per a Cherry Barr Jerry,
propietària d'unes cases de nines meravelloses
que em van empènyer a crear-ne una d'imaginària.

1
No pot evitar ser com és

L'Amy Treolar es va treure les sabates i s'enfilà a un banc encoixinat al bell mig de les galeries Regents. Aquell divendres al vespre, les galeries estaven a vessar de compradors. Alguns es van tombar per mirar-la amb sorpresa.

–Que la veus? –demanà l'Ellen Kramer–. Hauries de veure-la. És tan...

–Alta –va dir l'Amy i va saltar del banc fent un bot. Era veritat; hauria d'haver pogut distingir la jaqueta blau cel de la Louann, fins i tot enmig d'una gentada com aquella. La Louann només tenia onze anys, però ja era cinc centímetres més alta que l'Amy, que en tenia dotze, i pesava gairebé deu quilos més. Era la nena més alta i corpulenta de la seva classe, a l'escola Stadler, per a nens especials.

–La mare em matarà –gemegà l'Amy–. No se separa de la Louann ni un minut quan van a comprar juntes.

–S'havia perdut mai, abans?

–Oh, només un milió de vegades –va dir l'Amy Era la primera vegada que sortia a comprar amb l'Ellen, la

primera vegada que planejaven fer alguna cosa plegades després de classe. L'Ellen era nova a Clairborne, i l'Amy desitjava fer-se amiga seva. «Amb això se n'anirà tot en orris», pensà l'Amy. «Estem perdent tota la tarda. Podrem inscriure la nostra amistat al llibre de rècords com la més breu de la història.»

–Què podem fer? Sap trucar a casa? –L'Ellen mirava un aparador de texans de disseny, probablement penedint-se de no haver anat al centre tota sola.

–De vegades es fa un embolic –contestà l'Amy–. I a més, la mare encara no ha arribat a casa. Anem fins a la cantonada. Potser és a l'altra banda i no la veiem.

Mentre s'hi acostaven, una mena de cloqueig es va barrejar amb la música ambiental. L'Amy va trigar un moment a adonar-se que aquell cloqueig eren veus.

–Oh, no –va gemegar–. Havia reconegut dues paraules: Louann Treloar. Un murmuri de rialles infantils li arribà a les orelles.

L'Amy s'abalançà cap endavant. Tombant la cantonada, havien col·locat una moqueta gruixuda a terra i, en una banda, hi havien muntat un teatre de titelles. Asseguts sobre la moqueta, una munió d'infants amb les seves mares miraven l'escenari, on un titella amb nas de falcó feia preguntes als espectadors amb una veu cridanera. La Louann, amb la cara radiant de satisfacció, era al bell mig del grup i contestava al titella amb una veu tan aguda com la d'ell.

Més que veure-la, l'Amy va sentir que l'Ellen s'amagava a l'altra banda del xamfrà. Tant de bo ella també

pogués amagar-s'hi! Però no podia. Algunes mares ja començaven a impacientar-se.

–Louann! –Amb dificultat, l'Amy s'obrí pas entre els espectadors, mirant de no trepitjar cap nen–. Dispensi. Em permet? –Va agafar una mànigа de la jaqueta blau cel i va estirar amb força–. Què hi fas aquí? Vinga!

La Louann es va tombar, amb la cara radiant.

–El titella em parla, Amy –va dir–. M'ha preguntat com em dic.

–Va, Louann, anem! Això és per a nens petits. Va agafar la seva germana pel canell. La Louann es va deixar arrossegar, però no va apartar els ulls de l'escenari.

–Adeu –cridà–. Adeu, titella.

–Adeu, maca –va contestar el titella–. Torna aviat. –Es va sentir una rialla i alguns sospirs d'exasperació de les mares–. Qui més vol parlar amb mi? –demanà el titella.

Un cor de veus infantils s'alçà darrere de les dues noies mentre l'Amy empenyia la Louann cap al passadís central de les galeries. L'Ellen era a unes quantes botigues de distància, i examinava les sabates que hi havia en un aparador. Quan es van trobar, tenia una cara totalment inexpressiva, i ni tan sols va mirar la Louann.

–Què vols que fem, ara? –demanà l'Amy ràpidament–. Vols comprar alguna cosa en especial, Ellen?

L'Ellen va arronsar les espatlles.

–Podríem anar a la botiga de moda jove a veure quins jerseis tenen –va dir–. Si et sembla bé, és clar. –Va arriscar-se a fer una ràpida ullada a la Louann.

–Jo vull veure els titelles –va dir la Louann–. Tornem-hi, Amy. M'encanten els titelles.

–Anirem a la botiga de moda jove –li etzibà l'Amy–. Vinga! –La boca de la Louann es va obrir per encetar una queixa–. S'hi va per aquí. És passada la floristeria –anuncià l'Amy. A la seva germana li encantaven les flors.

–On? –La Louann va començar a caminar.

L'Amy la va deixar marxar. No hi havia cap raó per què anessin agafades de la mà tot el dia; mentre no la perdés de vista...

–Et vols comprar un jersei? –va demanar a l'Ellen–. Tant de bo pogués comprar-me'n un, jo.

–Una samarreta de rugbi, potser. Una de ratllada. –Caminaven a poc a poc, seguint la jaqueta blava–. Ara no me la puc comprar, però si en trobo una que m'agradi de debò... –L'Ellen va girar els ulls i va somriure–. Només caldrà que ho digui a casa. El meu aniversari és d'aquí a dues setmanes.

–Dues setmanes? El meu és divendres que ve, el quinze de juny. L'últim dia d'escola.

–El meu és el vint-i-dos. Som quasi bessones.

–Podríem fer una festa o alguna cosa per celebrar-ho –suggerí l'Amy–. Una festa d'aniversari doble seria d'allò més divertida.

Va esperar resposta, però l'Ellen mirava la floristeria on la Louann s'havia aturat per mirar les flors de l'aparador.

–Oh, oh –va dir–. Aquell home...

L'Amy li va seguir la mirada. Un home alt acabava de sortir de la botiga i movia un dit amenaçador davant la cara de la Louann. La Louann va fer-se enrere i va mirar al seu voltant buscant ajuda.

L'Amy començà a córrer. Aquesta vegada l'Ellen la va seguir.

–...i això no ho tornis a fer mai més! –va cridar l'home mentre les nenes s'hi acostaven–. No hauries d'anar tota sola per aquests móns de Déu. –Va callar en veure que l'Amy agafava la Louann de la mà–. Que aneu juntes, potser?

L'Amy va fer que sí amb el cap. La mà de la Louann tremolava dins la seva.

–I per què no la vigiles? –Estava furiós–. Mira què ha fet!

En un prestatge, davant de l'aparador de la botiga, hi havia uns quants testos amb tulipes grogues. Una de les tulipes estava esquinçada i penjava sobre el voral del test.

–Aquest exemplar que has fet malbé valia nou dòlars! –va dir l'home, enfurismat–. L'hauria de fer pagar als teus pares. No haurien de deixar sortir aquesta nena sense que l'acompanyi alguna persona prou responsable per cuidar-se'n.

L'Amy estava indignada.

–Em sap greu –va dir, enmig dels sanglots de la Louann–. A casa en tenim, de tulipes i sap que no passa res si n'arrenca una. Ho ha fet sense voler... Vull dir que sap que no està bé arrencar les flors dels altres, però és que li agraden tant...

–Molt bé, i deus pensar que dient això quedarà tot arreglat, oi? –va dir el florista, sarcàstic–. Val més que algú li ensenyi com cal comportar-se si és que ha d'anar tota sola per un lloc públic.

Un sentiment sobtat de ràbia va engolir la torbació de l'Amy. Tenia deu dòlars a la cartera, els últims que li quedaven dels diners que la seva àvia li havia donat per Nadal. Tenia la intenció d'escollir un banyador avui i deixar els deu dòlars com a paga i senyal fins després del seu aniversari. De sobte, però, fer que aquell home s'empassés la seva mala educació va esdevenir més important que no pas el banyador.

–Tenim diners –va dir–. Louann, deixa de plorar. No passa res. –Va mirar el florista amb duresa–. Ha dit nou dòlars?

El florista li tornà la mirada. Llavors es va adonar que hi havia tot de dones que s'havien aturat a escoltar i miraven la Louann.

–Pobra nena –digué una dona–. Està desfeta. Mireu com plora. Ho ha fet sense voler.

L'Amy va treure el bitllet de deu dòlars de la cartera i el va donar al florista.

–Torni'm el canvi –va dir.

La Louann va deixar de sanglotar. Les galeries van quedar per un moment en silenci. El florista va fer per agafar el bitllet però es va tombar, disgustat.

–Oblida-ho –va dir secament–. Si no veig mai més aquesta nena, ja em dono per ben pagat. –Va tornar a entrar a la botiga murmurant entre dents.

Les galeries van recobrar la vida. Els espectadors se'n van anar sacsejant el cap, i les tres nenes es van quedar soles.

–Marxem d'aquí –digué l'Amy–. Odio aquest home! Si jo fos una tulipa, em moriria només de veure'l.

–Et moriries? –La Louann va mirar aquelles flors grogues–. Es moren, les flors?

–No, no, no! No, si no les arrenques!

–Potser val més que tornem a casa –va dir l'Ellen–. No tinc gaires ganes de comprar res, avui.

L'Amy se sentia malament.

–D'acord –va dir–. El que tu vulguis. –«Ha estat horrible», diria l'Ellen a la seva mare quan arribés a casa. «Tothom ens mirava. Mai més no tornaré a sortir a comprar amb l'Amy Treloar.»

A fora, el sol començava a davallar. La brisa del capvespre feia bellugar les banderes que hi havia a l'entrada de les galeries.

–Els titelles... –murmurà la Louann amb tristor mentre travessaven l'aparcament. L'Amy va fer veure que no l'havia sentit. Esperava que l'Ellen diria alguna cosa.

–Has estat fantàstica allà dintre, Amy. El que més m'ha agradat és quan has tret el bitllet. Em feia molta por, aquell home. Quin bèstia!

L'Amy va respirar fondo. Al capdavall, potser l'Ellen no estava tan disgustada.

–Jo també tenia por –confessà–. Però m'ha tret de polleguera! La Louann també em treu de polleguera,

però tot i així no puc suportar que la insultin. No pot evitar ser com és.

Això era una cosa que l'Amy es repetia una vegada i una altra. Darrerament, però, no li havia servit de gaire. Només era capaç de solidaritzar-se amb la seva germana quan algú li parlava malament o en feia befa. En qualsevol altra circumstància, un profund ressentiment bullia sempre sota la superfície.

–Em sap greu que la Louann ens hagi espatllat la tarda –va dir–. Jo no volia que vingués, però la mare treballa i no hi ha ningú més a casa.

–Deu ser dur per a tu –digué l'Ellen–. Jo no sé si seria capaç de fer-ho.

–Ho faries si no tinguessis altre remei. –Les paraules li van sortir aspres, i l'Amy es va afanyar a canviar de tema–. Parlant de l'excursió de demà, a quina hora vols que et passi a buscar?

Va accentuar lleugerament la paraula *passi*, esperant que l'Ellen entendria que era un senyal per dir-li que la Louann no vindria. Al començament d'aquella setmana, les dues noies havien fet plans per dissabte. L'Amy havia suggerit visitar Rainbow Falls, al nord de la ciutat, i l'Ellen havia dit que li semblava una bona idea. Com que pensaven agafar la bicicleta, no hi hauria cap perill que la Louann les hi acompanyés. No sabia anar amb bicicleta, tot i que ho havia intentat almenys cent vegades.

–Oh, t'ho volia dir –digué l'Ellen–. Demà no hi puc anar. Els meus tiets de Chicago venen a passar el dia amb nosaltres, i la mare vol que em quedi a casa.

–Va ignorar el feble esbufec de desil·lusió de l'Amy–. No els veiem gairebé mai. Em sap greu..., però podem anar-hi un altre dia.

–Sí, és clar. –L'Amy va pensar en la tulipa groga penjant sobre el voral del test. Així era com se sentia per dintre: esquinçada. Morta! Feia uns minuts li havia semblat que l'Ellen entenia què significava tenir la Louann com a germana. Però en realitat no hi havia cap diferència entre ella i les altres noies, que buscaven qualsevol

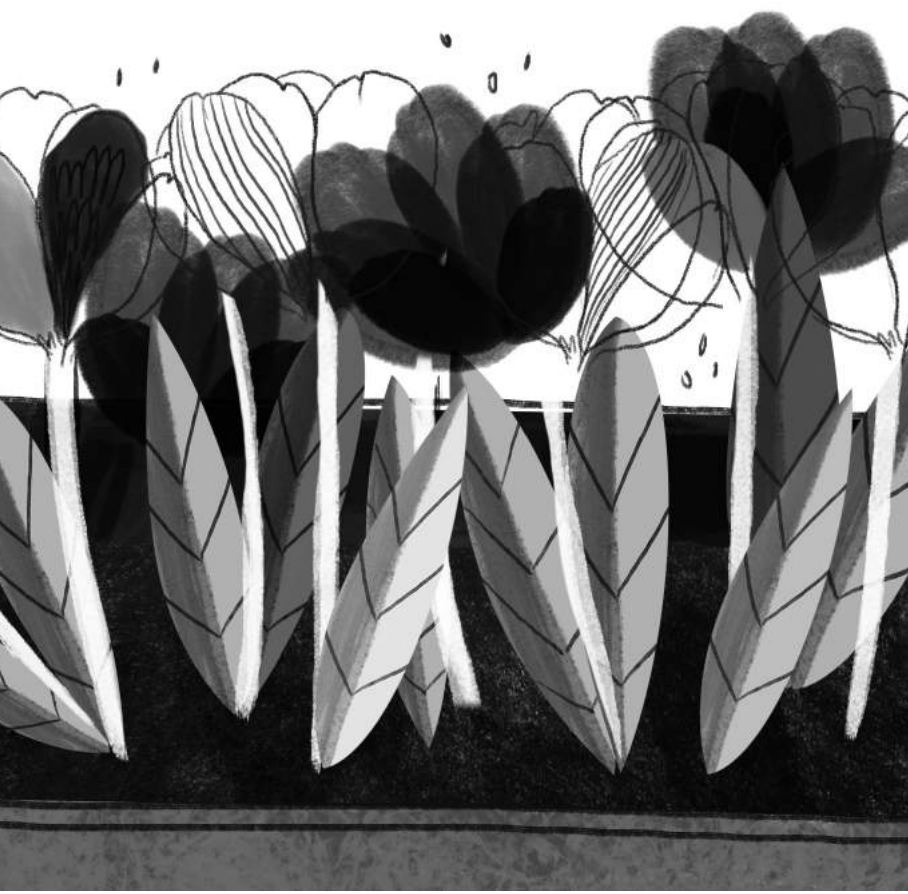

excusa per no sortir amb l'Amy quan s'imaginaven que potser la Louann també hi aniria. Totes eren iguals.

Van caminar en silenci fins a la cantonada on l'Ellen havia de tombar cap al sud.

–Em sap greu no poder venir demà –va dir.

L'Amy va tenir la sensació que la cara se li estava a punt d'esquerdar quan va parlar.

–Que t'ho passis molt bé amb els teus tiets. Fins dilluns.

–Fins dilluns. –L'Ellen s'allunyà ràpidament.

L'Amy va agafar la Louann de la mà i va esperar que canviés el semàfor. La seva germana, tot i que tenia la cara inflada i solcada de llàgrimes seques, va mirar alegrement l'animació del carrer.

–Demà podem anar a veure els titelles una altra vegada –va dir.

–De cap manera!

El so del clàxon d'un cotxe va ofegar la resposta de l'Amy. Era la seva mare, que tornava de la feina. Els va fer senyals amb la mà i els va indicar un xamfrà a l'altra banda del carrer. L'Amy va travessar amb la Louann, i totes dues van pujar al seient de davant del cotxe. L'Amy va quedar entatxonada entre la porta i la massa més aviat tova de la Louann.

–Bé, has trobat el banyador que volies? –va preguntar la senyora Treloar. I tot seguit, sense esperar resposta–: Què et passa, Louann? Que has plorat?

La Louann va fer que sí amb el cap.

–Vejam, què ha passat, Amy? –demanà la senyora Treloar. Semblava cansada–. Si n'ha fet alguna, vol dir que no la deus haver vigilat prou bé...

–No li puc estar sempre a sobre!

La senyora Treloar va serrar els llavis.

–No siguis descarada –va dir–. Confiem en tu, Amy. La Louann confia en tu. Necessita la teva protecció.

A l'Amy li va semblar que un volcà de ràbia li esclatava a dintre en aquell moment. No era el primer cop

que sentia aquelles paraules. I aquesta vegada, no es va poder contenir.

–No vull que em necessiti! –cridà–. Ja n'estic farta, de fer-li de mainadera, i de perdre les amigues, i que tothom ens miri quan sortim. No la vull protegir més. Mai més no la penso tornar a portar enlloc. Mai més!

La senyora Treloar estava rígida.

–No puc creure el que acabo de sentir –va dir–. No puc creure que siguis tan cruel, tan egoista! Una noia que ho té tot...

–Jo no tinc res –bramà l'Amy–. El que tu vols és que l'arrossegui darrere meu la resta de la meva vida. Doncs bé, no ho penso fer!

Tenia la mà a la maneta de la porta, preparada per saltar tan bon punt el cotxe entrés al garatge. Havia de fugir..., fugir de la Louann i de la seva mare i de les coses terribles que acabava de dir. Volia córrer i no aturar-se.

–Pots estar segura que el teu pare sentirà tot això que m'has dit quan arribi a casa –va dir la senyora Treloar–. Li ho penso repetir paraula per paraula. I n'estarà tan avergonyit com jo n'estic ara. –Va trepitjar el fre amb violència, a tan sols uns centímetres de la porta del garatge.

L'Amy va baixar d'un bot, i la Louann va ensopegar darrere seu.

–Espera'm –cridà–. Espera'm.

–Louann, tu et quedes aquí –ordenà la senyora Treloar–. Entrarem a casa i menjarem galetes. Deixa que l'Amy se'n vagi. S'està portant molt malament.

Tapant-se les orelles amb les mans, l'Amy va arrencar a córrer. «Galetes!», pensà. «Deixa que l'Amy se'n vagi!» Va trencar per la cantonada, mirant de no sentir el crit planyívol que la perseguia.

–Demà, Amy. Els titelles. No te'n descuidis, Amy. M'hi has de dur!

Si t'ha agradat aquesta història, ves a

llegircruilla.cat

Hi trobaràs tota la informació sobre els nostres llibres:

- Novetats
- Notícies
- Entrevistes
- Vídeos

I moltes coses més!